

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עד.

עין משפט
נר מצוה

ז א מ"י ס"ה מהלכות
 מאכלות אפורות הל' ו:
 ב [ש"ע י"ד סימן ד סעיף
 ו הנגה"ה]:
 נא ג ד מ"י שס הל' יג
 יד סמג לאוין קלו
 טוש"ע י"ד ס"י יג סעיף
 ז:

רבינו גרשום

[illegible]

ש בַּבֶּדֶד. וקרא בדרייתא חיינ אלף
 ויבין מדמלוייתא שמי באבילה
 (עג.) לא אס עייהה שמי ערפס
 מה שייך שלם להוציר אבזר מדולגל
 דשרי אף באבילה וי"ל דה"ק אבזר
 המדולגל דה גזר דיה רבנן אסור
 אבילה אלו גזר שלם שמיטא
 מטהרתו כמו עובר דבר שאין גופה:
 דר"י בפרום בחיב. ואיתא
 אכתי צריכי לכדדרשין בהעור
 והרעוב (לקמן דף קסח:) יכול בשר
 הפורס מן השרשים יהא עומא חלמוד
 לומר במתום מה מיהא שאינה עומד
 חליפין בו וי"ל דענין מומס וההיא
 דרשא מחד במתום נפקא אי נמי
 דרשא דהמס מנצלמס נפקא מה נבלה
 שאין עומד חליפין ונקט במתום לפי
 שהיה דרשא פשוט:

מחלוקת באבר דעובר ח' וצנן
ח' דלולו בן ט' כשאר
נקה הו' לר"מ וטעון שחיטה:
ולחאי תנא דקפ"ך מ"ה
דשחיטה מטהרתו מנא י"ה
ק"ת חומה דכולא חדא גרייתא היא
בחי' וידע רישא ולא ידע סיפא(ח):
נפקא ליה טרוב יהודה ב'י
וא"ל דתניא כס"פ רבי
אליעזר דמילא (שנח דף קס"ג)
להביא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו
ורבי יוסי ור"א דרבי שמעון אומר
שחיטתו מטהרתו ושחטא כולוה לא
מחוקס כמנא דמתני' דאפילו ח"ק
דהס' משמע דאי לאו ללכלה ח"ק
דשחיטה מטהרתו ולתנא דמתני' בן ח'
כיון דאין בנימי שחיטה ידעין ליה
מבמה טמאה דאין שחיטה מטהרתא
אבל כמנא דגרייתא דהכא מיוקמא
שפיר ח"ק דהס' דכיון דיש בנימי
שחיטה אגב אמו מיקרי שפיר י"ש
בנימי שחיטה ולא מצי למילף מבמה
וטמאה ולהבי גירך הס' ללכלה למימר
דאין שחיטה מטהרתו ומיהו סוגיא
דהס' לא אחיט כמנא דגרייתא דגרייתא
דהכא דרבא מפרש הס' טעמא דרבי
יוסי ורבי אליעזר דסב"י וצטרפה
אע"ג דמתא היא דשחיטה לא דמי
הכא נמי לא שניא ורבנן לא דמי
לטרפה אפילו מן הכנען דיש בנימי
שחיטה הכא אין בנימי שחיטה ושחט
תנא דמתניתין משום קרא דללכלה
חשיב בן ח' אין בנימי שחיטה אי נמי
קרא דללכלה דדרשי ח"ק הס' הוי
אסמכתא עגמלא דהא לאנרי דמוק'
הס' פלוגתאיה דפליגי מן סבר
הוא ומר סבר מת הוא גירך לומר
דאסמכתא היא דכיון דחשיב ליה
כמנא כלאו קרא אין שחיטתו מטהרתו:
חלו

וַיֵּצֵא בֶן תְּשֻׁעָה חַיִּי מִמֶּנּוּ שְׁחִיתָה
מִמֵּימִים יִשְׁחִיתָ אִמּוֹ מִמְּהֵרָתוֹ
ר"ש
ה' קודם שגורפה: כְּעֵתָהּ רְגִלָּה.
רְגִלָּה הִיא זֶה מוֹס וְחִמָּה (הַסֵּם) לֵאמֹר
כִּיךְ שְׁחִיתָ וְחִמְדָּה רִימ כְּזֶה וְחִמְדְּמוֹ
זֶה הוּא דְמוּתָהּ דְּקָמֵן לְקָמֵן (דף עה.)
גַּרְעַת מִדֵּם הַזָּכָרִים דְּקִי"ל כְּזִרְחִיתָ
ה' וְלֹא אִימְרָנָא מִכָּל כְּזִהְיָהּ תֵּאכְלוּ
גו. שֶׁלֹּא יִשְׁחָטוּ צִיּוֹם שִׁשְׁטֵנוֹ אִמּוֹ:
ר"ש

אין בהן אלא מצות פרוש בלבד יתיב רב יוסף קמיה דרב הונא ויתיב וקאמר אמר רב יהודה אמר רב אכלו לזה לוקה אמר ליה יהוא מרבנן לא תציתו ליה הכי אמר רב יצחק בר שמיאל בר מרתא משמיה דרב יצחק לזה אינו לוקה אמר ליה רב הונא אנן נסמוך אהדרינהו רב יוסף לאפיה אמר ליה מאי קושיא כ"י אמרי אנא במיתה דעושה ניפול כי אמר איהו בשחיטה דאניה דעושה ניפול אמר רבא מנא אבא מלאת דאמור רבנן ^אמיתה עושה ניפול שחיטה שאינה עושה ניפול דכתיב יוכל אשר יפול ועליו מהם כמותם יטמא למעוטי מאי אילימא דלמעוטי כחיהם מנבלתם נפקא אלא ש"מ אמר ליה רב אדא בר אבהו דאמר רבא לרבא והא קרא בשרצים כתיב אמר ליה אם אינו ענין לשרצים דלאו בני שחיטה נינהו תנהו ענין לבלבמה ואכתי מבעי ליה ^בכעין מיתה לחין מטמאים ^גיכשים אין מטמאים תרי במותם אמר רבא בר חסדא מחלוקת באברי דעובר חי אכל כבד דעובר מת דאמר רבא הכל עושה שחיטה ניפול ^א ורבא אמר במחלוקת כבדוהו כך מחלוקת כזה: בן שמנה חי ^אובי^ב ויהתניא בן שמנה חי יוכיח שאף על פי שאמר רב כהנא יש כמינו שחיטה אגב אמו ותנא דידן מינא דאמיה לא פריך ולהאי דפריך טרפה דשחיטה מטהרתה מנא ליה נפקא ליה מדרב יהודה אמר רב ^בדאמר רב יהודה א"ר ואמרי לה במתניתא תנא אמר רבא יוכי מות מן הכהמה מקצת בהמה וקמטא ומוקצת בהמה אינה ממטאה ואזו וזו טרפה ששחטה בעי רב הושעיא יהושעיא את ידו למעי בהמה ושחט בן ט' חי ועד כאן לא קאמר רבי מאיר בן פקועה טעון כמינו ששחיטה ה"מ היכא דינא לאויר העולם אבל כמינו אמו לא שריא ליה שחיטה אי דילמא אפילו לרבנן ^דסימנן אכשר ביה רחמנא אמר רב חנניא ת"ש הרי שגולדה טרפה מן הבטן ואי איתא משכחת לה דהיתה לה שעת הכושר דאי בעי עייל ודיה ושחטה אמר ליה רבא תני שגולדה טרפה מן הבטן משכחת לה בבעלת ה' רגלים: **מתני'** יהושעיא את הכהמה ומצא בה בן שמנה חי

או מת או בן תשעה מת קורעו ומוציא את דמו *
והחייב באותו ואת בנו דברי ר"מ וחכמים א
אמו שמיטה היא הכי היטה לטרפה זו שעת הכושר לשח
שימור זה ברגלים האחרונים דלמרי כבדוטרם (דף מ.) דעצלת
לו טרפה נמי היו דכל יתר נטול דמי: **בראשית קורעו.** דא
או אורח אירע הישך לאו בזהמה הוא: **ומוציא את דמו.** דא
מוציא מכלל שלי אף כל מוצא מכלל שלי אכל דמו לו
: **עטון שמיטה.** דמסדים גרמי לשייה בזהמה בנאפי נפ
ליה להימרח מכל בזהמה מחללי: **ומייב באותו ואם**

מאות פרוש. בעלמא מדרבנן
ה עושה ניפול: אכלו לזה.
בעלמא הוא: אהדרינהו.
ד מן החי במיתה דעושה

אין כהם. איסור לאו של אבר מן החי: וקרא אטמכתא בעלתא. למה אין שחיטת האבר המדולדל: אינו לוקח. דמיוט פה כעס: כי אורי אלא. ללוקח משום א יפול ואשמיעך כי דלא משום נבלה מתרנין ביה אלא משום אבר מן החי: וכל אשר בשרצים חמיו: מנבלתם נפקא. וכי יפול מנבלתם: אלא. הכי קאמר כל אורא יפול מהם במותם על ידי מיתה הוא יפילה מהם איברים המדולדלים כהם: בשרצים כפיו. דלא שייכא בהו שחיטה והכי ממעטת שחיטה מהאי קרא: אם אינו ענין כו'. דעל כרחק במותם מיעוטא הוא לגופיה לא אינטרין דהא במתים משחיט דנבלתם חכיו ונכתבו וכי יפול למימרה דעושים יפול ולא בעי במותם אלא על כרחק למעוטי שחיטה: דלאו בני שחיטה נינהו. ולא אינטרין במותם דהא אפילו שחיטתם מיתה היא: כעין מופס.

גליון הש"ס

מתנ"י מוצא בן תשע
ה'. ע"י נדה דף מ'
ע"ה חוס' ד"ה ליה
רש"י ד"ה כי אמר אט'
וכו' ולא משום נבלה
סתנינן. תמוה לי אמת'
ל"א כפשוטו דהאכר הו'
מית עם הנדדים והעממו'
דלגבי נבלה הוי ח"י שיעור'
וכן ג"מ להושיעו לכן נה'

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א | גמ' ורבה אחר
 כמחלוקת צוה קר וכו'
 ג"כ מ"י פ"ה מהלכות
 מאכלות אסורות הל' י
 וע"ש בת"מ:

9/1/99 11:11 AM

מקצת בהמה מטמאה
בגין אבר ממנה, מלכותי
וכי יתום דחשש כע
חיה שאינה עושה מליץ
היינו אבר, ויסיפה דקרה
הנוגע בנפלה יטמא
ומקצת בהמה אינו
מטמאה. ואף על
שהיא כמות בגין טרפה
שפחה (לקמן כח).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones